1

ฝูหยวนหยวนกำลังตามหาปิ่นผีเสื้อในความทรงจำอันหนึ่ง ตอนนั้นนางเพิ่งสามขวบ แต่ก็จำได้ชัดเจน หัวปิ่นเป็นผีเสื้อตัวหนึ่ง ปีกผีเสื้อมีอัญมณีสีสันแวววาวเลี่ยมฝังอยู่ เป็นงานฝีมือที่ละเอียดประณีต มองไกลๆ คล้ายผีเสื้อมีชีวิตตัวหนึ่ง

นางรู้ว่าในปิ่นผีเสื้ออันนี้มีท่านอาปีศาจตนหนึ่งอาศัยอยู่ ชื่อของเขาคือเหอกวน พูดถึงการพบกันของคนทั้งสอง ก็ต้องย้อนกลับไปตอนนางอายุสามขวบ ตอนนั้นนางยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง มีชื่อเล่นว่าโต้วโต้ว

วันที่ได้พบกับเหอกวนเป็นวันที่อากาศปลอดโปร่งยิ่ง นางก็เหมือนกับเด็กทั่วไปที่ตะกละ พอเห็นลิ้นจี่รสชาติดีที่ส่งมาจากทางใต้ก็ลืมคำสั่งกำชับของผู้ใหญ่ กินอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพราะกินจนเพลิดเพลินจึงเผลอกินลิ้นจี่แช่เย็นหมดจาน รอจนได้สติกลับคืนมา หัวสมองน้อยๆ ก็นึกถึงคำสั่งกำชับของมารดาและน้าหลิวขึ้นมาได้ ทั้งสองเตือนนางว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 12/9/2561 BE 16:32

วันนี้ไม่อาจกินลิ้นจี่อีก

ส่วนที่ว่าเพราะอะไรจึงไม่อาจกินลิ้นจี่มากนัก นางไม่รู้ นางรู้เพียงเวลาท่านแม่โกรธจะดุว่านาง จากนั้นนางก็นึกขึ้นได้ว่าลิ้นจี่จานนี้ดูเหมือนจะไม่ได้เตรียมไว้ให้นาง...

ในสมองของฝูหยวนหยวนมีภาพสีหน้าน่าเกรงขามของท่านแม่ปรากฏขึ้น ท่านแม่บอกว่าถ้านางไม่เชื่อฟังก็จะตีก้น คิดมาถึงตรงนี้ก้นของฝูหยวนหยวนก็เริ่มรู้สึกเจ็บ

นางเพิ่งสามขวบ การตีก้นสำหรับนางแล้วเป็นเรื่องใหญ่ไม่ต่างอะไรกับฟ้าถล่มลงมา เพื่อจะปกป้องก้นของนาง นางจำเป็นต้องหลบซ่อนตัว ครั้นแล้วนางก็รีบลงมือปฏิบัติทันที

ซ่อนตัวอยู่ในอาณาบริเวณต้องถูกท่านแม่หาเจอเป็นแน่ ดังนั้นจะต้องออกไปซ่อนตัวนอกเขตที่ดินศักดินา ยังมีอีก ไม่อาจให้คนอื่นเห็นนาง เพราะพวกเขาจะต้องบอกท่านแม่...ในเขตที่ดินศักดินาแห่งนี้ไม่มีใครกล้าโกหกท่านแม่ ท่านแม่ของนางมีสง่าน่าเกรงขามไปทั่วแปดทิศ

เพื่อจะไม่ให้ถูกตีก้น นางที่อายุสามขวบจึงหนีออกจากบ้านเป็นครั้งแรก การหนีออกจากบ้านครั้งนี้ นางเพียงหนีไปที่ริมทะเลสาบในละแวกใกล้เคียง

อย่าได้ดูเบาระยะทางเท่านี้ สำหรับผู้ใหญ่แล้วจากเขตที่ดินศักดินามาถึงทะเลสาบใช้เวลาเดินเพียงสองเค่อ* แต่กล่าวสำหรับเด็กน้อยอายุสามขวบที่ขาสั้นแล้ว ไกลราวกับพลิกภูเขาข้ามยอดเขาก็ว่าได้ ระหว่างทางยังต้องคอยหลบเลี่ยงสายตาของผู้ใหญ่อีกด้วย

* หนึ่งเค่อ เทียบได้กับเวลาประมาณ 15 นาที สองเค่อจึงเป็นเวลาราวครึ่งชั่วโมง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 12/9/2561 BE 16:32

นางรู้ว่าป่ากกผืนใหญ่ที่ริมทะเลสาบสามารถบดบังร่างของนางได้ นางคิดอย่างไร้เดียงสาว่าขอเพียงซ่อนตัวอยู่ที่นี่ ท่านแม่ย่อมหานางไม่พบแน่นอน

ครั้นแล้วนางก็สำแดงความสามารถพิเศษในการเล่นซ่อนหาออกมา หลบเลี่ยงสายตาของทุกคน ย่องออกจากเขตที่ดินศักดินามาถึงริมทะเลสาบแล้วมุดเข้าไปในพุ่มกอกก

ฝูหยวนหยวนรู้สึกว่าตนเองได้สร้างวีรกรรมอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรได้สำเร็จไปเรื่องหนึ่ง จะอย่างไรนางก็ยังเด็ก เล่นอยู่ในพุ่มกอกกไม่นานก็ลืมเรื่องที่อาจจะถูกมารดาตีก้นไปเสียสนิท

ศีรษะน้อยๆ ของนางเหลียวไปทางโน้นทีทางนี้ที กระทั่งเห็นผีเสื้ออยู่ในพุ่มกอกก ดวงตางามคู่นั้นจึงหยุดชะงัก นางถูกผีเสื้อสวยงามสีสันละลานตาตัวนี้ดึงดูดความสนใจ มือน้อยยื่นออกไปจับตัวมันไว้ จึงพบว่าผีเสื้อตัวนี้บินไม่ได้ ที่แท้มันเป็นของปลอม

ภายใต้แสงอาทิตย์ปีกผีเสื้อที่ฝังอัญมณีส่องแสงสะท้อนพร่างพราวละลานตา ทำให้นางมองตาไม่กะพริบ กระทั่งตนเองเลือดกำเดาไหลแล้วก็ยังไม่รู้ ผลจากการแอบกินลิ้นจี่ปรากฏขึ้นแล้ว เพราะร้อนในมาก นางจึงมีโลหิตไหลออกมาจากจมูกสองหยด หนึ่งในนั้นยังหยดถูกปีกผีเสื้อเข้าพอดี

นางไม่รู้เพราะเหตุใดตนจึงมีเลือดออกมาจากจมูก แต่รู้ว่าจู่ๆ ผีเสื้อก็มีชีวิตขึ้นมา หมอกดำประหลาดกลุ่มหนึ่งลอยออกมาจากปีนผีเสื้อ หมอกดำลอยออกมามากขึ้นทุกที และรวมตัวกันเป็นรูปร่างคนหนึ่งคน เริ่มจากเส้นผม ร่างกาย แขนขา สุดท้ายก็เป็นองคาพยพทั้งห้าบนใบหน้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 12/9/2561 BE 16:32

ราวกับใช้วิชาอาคมเสกขึ้นเช่นนั้น ทำให้นางจ้องมองตาไม่กะพริบอีกครั้ง และโยนเรื่องเลือดกำเดาไหลออกไปจากสมองจนหมดสิ้น

นางจำช่วงเวลาที่ได้พบเหอกวนเป็นครั้งแรกได้ไม่เคยลืม การปรากฏตัวของเขามีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครเช่นนี้ ร่างของเขาลอยอยู่ในอากาศทั้งตัว เส้นผมยาวปลิวปราย เสื้อผ้าพลิ้วไหว ราวกับผีเสื้อกำลังบินว่อน ทำให้นางเห็นแล้วทั้งตื่นเต้นและดีใจ

นางไม่กลัว กระทั่งเห็นเขาครั้งแรก นางก็ชอบเขาแล้ว การชอบเช่นนี้ไม่มีความรู้สึกแบบชายหญิง เป็นเพียงการชอบอย่างบริสุทธิ์ใจในสายตาของนาง เขาเป็นดั่งเทพเซียนที่ลงมาสู่แดนมนุษย์ เส้นผมดำสนิทดุจแพรไหมที่ปลิวปราย เสื้อคลุมสีดำพิมพ์ลายเมฆเจ็ดสีที่พลิ้วไหว คิ้วรูปดาบพาดเฉียง นัยน์ตาหงส์คู่นั้นสดใสแวววาว ลูกนัยน์ตาลึกล้ำเปลี่ยนแปลงไปร้อยแปดพันเก้ายิ่งกว่าสีของน้ำในทะเลสาบ สีผิวของเขาใสกระจ่างพร่างพราว คล้ายแสงแดดสามารถส่องทะลุได้

ฝูหยวนหยวนไม่เคยเห็นใครงดงามเท่านี้มาก่อน นางแม้อายุยังน้อยไม่รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง เพียงรู้ว่าเขาไม่เหมือนใคร รูปร่างและหน้าตาของเขาประทับตราตรึงอยู่ในสมองเล็กๆ ของนาง และยึดครองตำแหน่งสำคัญในหัวใจดวงน้อยๆ ที่บริสุทธิ์งดงามของนาง

นางดีใจมาก มีเพียงนางที่มองเห็นเขา มีเพียงนางที่ได้ยินเขาพูด นี่เป็นความลับระหว่างนางกับเหอกวน แม้แต่ท่านแม่ที่นางรักที่สุดยังไม่รู้ว่าข้างกายนางมีท่านอาปีศาจปิ่นผู้งามที่สุดในโลกหล้าอยู่ด้วย

เขาจะเล่นกับนาง อุ้มนางเหาะไป ให้นางนั่งอยู่บนบ่าทั้งสองของเขา ให้ขอบเขตในการมองเห็นของนางกว้างไกลขึ้น และบ่าที่กว้างหนาของเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 12/9/2561 BE 16:32

มักนำพาความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยอย่างหนึ่งมาให้นาง ในเขตที่ดินศักดินาที่นางอาศัยอยู่เลี้ยงม้าไว้จำนวนมาก แต่ก่อนนางรู้สึกว่าการขี่ม้าเป็นเรื่องสนุก แต่นับตั้งแต่มีเหอกวนแล้ว นางกลับรู้สึกว่าการขี่หลังเหอกวนจึงจะเป็นเรื่องที่มีความสุขที่สุด

เหอกวนรู้จักโกรธ และรู้จักถลึงตาใส่นาง ยังรู้จักปั้นหน้าเคร่งขรึม แต่ที่แปลกก็คือนางไม่กลัวเขา

ไม่ว่าสีหน้าท่าทางของเขาจะดูเคร่งขรึมน่ากลัวเพียงใด นางรู้เขาไม่ทำร้ายนาง และไม่เมินเฉยต่อนาง บางครั้งเขายังแสดงท่าทางอับจนปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไรกับนางดี อย่าเห็นว่านางเป็นเด็กคนหนึ่งไม่รู้อะไร ความจริงแล้วนางพิจารณาคำพูดและสังเกตสีหน้าคนเก่งโดยเฉพาะสังเกตสีหน้าของเหอกวน

ทุกวันเหอกวนจะพานางเหาะไปโน่นไปนี่ เขายังสามารถกลายร่างเป็นผีเสื้อ บินว่อนไปมาอยู่ข้างกายนาง มีเขาอยู่ด้วย โลกของนางก็มีสีสันหลากหลายยิ่งขึ้น สนุกสนานราวกับฉลองปีใหม่ทุกวัน

ความสง่างามของเหอกวนเพียงพอจะล่มบ้านล่มเมืองได้ โชคดีที่นางยังเด็ก ไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ แต่หลังจากได้เห็นความงามของเหอกวนแล้ว ร่างกายของนางก็เกิดภูมิคุ้มกันไม่รู้สึกอะไรต่อบุรุษที่มีรูปโฉมโดดเด่นในใต้หล้าอีกโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

นางจะเล่นอย่างเพลิดเพลินอยู่บนแผ่นหลัง พักผ่อนอยู่ในอ้อมแขนของเหอกวน เมื่อนางหิวหรือกระหายเขาก็จะป้อนนาง ถ้านางเหนื่อยแล้วก็จะหลับอยู่บนหน้าอกของเขา อ้อมอกของเหอกวนหน้าหนาวอุ่นหน้าร้อนเย็น บังลมบังฝน ยังสามารถกันยุงกันแมลงวัน วันเวลาที่มีเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 12/9/2561 BE 16:32

อยู่ด้วยเป็นช่วงเวลาที่มหัศจรรย์ที่สุดและมีความสุขที่สุดในชีวิตของนาง แต่แล้ววันหนึ่งท่านอาปีศาจปิ่นผู้นี้กลับบอกว่าเขาจะจากไปแล้ว

วันนั้นอากาศยังคงปลอดโปร่งยิ่ง เป็นวันที่เหมาะแก่การออกไปเที่ยวเล่น เหอกวนมาหานาง นางกางแขนทั้งสองข้างออกให้เขาอุ้มด้วยความเคยชินเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา สำหรับนางแล้ว อ้อมแขนนี้เป็นของนางโดยเฉพาะ เหอกวนอุ้มนางขึ้นมาวางไว้บนตัก บีบแก้มเล็กๆ ของนางแล้วพูด

'โต้วโต้ว ข้าต้องไปแล้ว' เสียงของเขาไพเราะชวนฟังเช่นนั้นเสมอ

นางงงงวย ดวงตากลมโตยังคงกะพริบปริบๆ ถามด้วยความอยากรู้ 'ท่านอาจะไปไหนหรือ'

'ร่อนเร่ไปทั่วทิศ เจ้าอยากไปกับข้าหรือไม่'

'ได้สิ พวกเราเดิน บินๆ' นางพูดด้วยความดีใจ ยื่นมือสองข้างออกไปตรงๆ ทำท่าเหาะ ไม่รู้ถึงความรู้สึกของการแยกจากกันแม้แต่น้อย นางเข้าใจว่าพวกตนจะต้องอยู่ด้วยกันตลอดไป ก็เหมือนกับทุกครั้งที่เขาออกไปข้างนอก ไม่ว่าจะไปไหน ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน เขาจะต้องพานางไปด้วย ส่วนนางในตอนนั้นก็ไม่เคยรู้ นั่นเป็นเพราะคำสาปต้องห้ามของพันธะโลหิต โลหิตของนางแตะถูกปิ่น เท่ากับผูกพันธะโลหิตกับเหอกวน ดังนั้นเหอกวนจึงไม่อาจไปไกลจากนางมาก ที่เขาปรากฏตัวขึ้นก็เพื่อจะแก้ไขให้เส้นด้ายแดงของบิดากับมารดาของนางเชื่อมติดกันให้ดีดังเดิม พริบตาที่ด้ายแดงเชื่อมติดกัน ภารกิจของเขาก็สิ้นสุดลง พันธะโลหิตระหว่างทั้งสองก็สิ้นสุดไปด้วย ถึงเวลาที่เขาจะต้องจากไปแล้ว ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงมาเพื่อบอกลา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 12/9/2561 BE 16:32

นางไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเขาจึงต้องไป นางมองดวงตาที่งดงามดุจอัญมณีคู่นั้น แม้จะเจือรอยยิ้ม แต่เหมือนรอยยิ้มไปไม่ถึงส่วนลึกของดวงตา ยังมีความอ้างว้างและความเศร้ารันทดที่บอกไม่ถูกขุมหนึ่ง นางปวดใจขึ้นมาในฉับพลัน

นางยังเป็นเด็กคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะใช้ถ้อยคำอะไรมาปลอบโยนเขา นางได้แต่ยื่นมือออกไปโอบคอท่านอา หวังจะใช้การกอดมาปลอบโยนเขา ก็เหมือนเวลาที่นางเสียใจ ท่านแม่ก็จะโอบกอดนางอย่างอบอุ่นอ่อนโยนเช่นกัน

นางไม่อยากแยกจากเขา ด้วยเหตุนี้ตอนโอบกอดเขา นางจึงจับยึดเส้นผมของเขาเอาไว้ เป็นครั้งแรกที่หัวใจดวงน้อยๆ รู้สึกถึงความปวดใจจางๆ อย่างบอกไม่ถูก คิดอย่างไร้เดียงสาว่าไม่อยากให้เขาจากไป และนางก็รู้ ความจริงแล้วเขาก็ไม่อาจตัดใจไปจากนางเช่นกัน

ที่น่าเสียดายก็คือสุดท้ายแล้วนางก็ไม่อาจรั้งเขาไว้ได้ ร่างของเขากลายเป็นหมอกดำและค่อยๆ สลายไป ที่หน้าผากของนางยังมีความอบอุ่นจากรอยจูบก่อนจากไปของเขาหลงเหลืออยู่ และความเศร้ารันทดในดวงตาของเขาก็ยังประทับตราตรึงอยู่ในใจของนาง

นางนั่งทึ่มทื่ออยู่บนเตียง มองไปยังทิศทางที่เขาหายตัวไป นางจับตัวเขาไว้ไม่ได้ แต่ตอนนางก้มหน้าลง กลับพบว่าในมือของตนมีเส้นผมของเขาติดอยู่เส้นหนึ่ง มือน้อยๆ ของนางกำผมเส้นนี้ไว้แน่น ประหนึ่งกุมหลักฐานยืนยันว่าพวกนางสองคนเคยผ่านคืนวันแห่งความสุขมาด้วยกัน

เหอกวนบอกว่าหลังเขาจากไปแล้ว นางก็จะลืมเขา ต่อมาภายหลัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 12/9/2561 BE 16:32

นางก็ลืมเลือนเรื่องดังกล่าวไปจริงๆ แต่เมื่อวันหนึ่งนางหยิบเหอเปา* ใบเล็กๆ ออกมา และคลำถูกเส้นผมที่อยู่ข้างใน นางก็จดจำทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้งหมด

เพื่อจะให้ไม่ลืมท่านอาปีศาจปิ่น นางจึงเก็บรักษาเส้นผมอย่างระมัดระวัง เพราะนางรู้ว่ามีแต่การทำเช่นนี้นางจึงจะไม่ลืมเขา นางเอาเส้นผมของท่านอาปีศาจปิ่นมาผูกเป็นเงื่อน แล้วมัดไว้กับเส้นผมของนาง เมื่อเป็นเช่นนี้นางย่อมจำเขาได้ทุกเมื่อเชื่อวัน

พร้อมๆ กับอายุที่เพิ่มมากขึ้น นางก็เริ่มเข้าใจถึงความไม่ธรรมดาของเหอกวน ทั้งเกิดความมุ่งมาดปรารถนาที่จะตามหาเขาขึ้นมา ความปรารถนานี้ประทับอยู่ในส่วนลึกของหัวใจนางมานานปี ราวกับสลักไว้บนก้อนหิน ไม่ถูกกัดกร่อนเพราะวันเวลาที่ล่วงเลยไปหรือเหตุการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป แต่กลับรุนแรงราวกับสลักลึกลงในกระดูกเช่นนั้น

หญิงสาวทั่วไปส่วนใหญ่หลังจากอายุครบสิบสองปีก็จะมีคู่หมาย ในวัยเริ่มรู้จักความรักบิดามารดาจะเริ่มช่วยบุตรสาวเสาะหาบุรุษที่เหมาะสมคู่ควร รอบุตรสาวเข้าพิธีรวบผมปักปิ่น** แล้วก็หมั้นหมายแต่งงาน

ฝูหยวนหยวนกลับต่างจากหญิงสาวทั่วไป ตอนนางสามขวบ ในใจก็มีเหอกวนเข้ามาอยู่แล้ว หาตัวเขาให้พบได้กลายเป็นเรื่องที่นางต้องทำให้ได้ในชีวิตนี้ และในปีที่นางอายุครบสิบหก ในที่สุดนางก็หาเขาพบแล้ว

* เหอเปาคือกระเป๋าพกติดตัวใบเล็กสำหรับใส่เศษสตางค์หรือของจุกจิก มักปักเป็นรูปสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมายเป็นมงคล

** พิธีรวบผมปักปิ่น หญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้าจะต้องทำพิธีรวบผมปักปิ่นแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่พร้อมที่จะออกเรือน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 12/9/2561 BE 16:32

ฝูหยวนหยวนมองปิ่นผีเสื้อในมือ คล้ายได้เห็นสหายร่วมชีวิตมานานปี นางวางปิ่นลงบนโต๊ะเตี้ยอย่างเบามือ ใต้ล่างยังปูเบาะนุ่มรองไว้ชั้นหนึ่ง อากัปกิริยาที่ระมัดระวังเช่นนั้น คล้ายเกรงจะทำของล้ำค่ากระทบถูกอะไรเข้า

หากจะเรียกปีศาจผีเสื้อในปิ่นออกมาจะต้องใช้โลหิตสดเรียกเพื่อผูกพันธะโลหิตกัน ดังนั้นนางจึงชักมีดเล็กคมกริบออกมาจากเอวอย่างไม่ลังเลใดๆ แล้วกรีดลงบนปลายนิ้วขาวผ่องของตนทีหนึ่ง โลหิตสดไหลซึมออกมาจากปลายนิ้วหยดหนึ่งทันที นางเอาโลหิตสดทาลงบนปีกผีเสื้อเบาๆ ไม่นานโลหิตก็ถูกดูดเข้าไปในปิ่นราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต ไม่เหลือร่องรอยใดๆ เหมือนกับความทรงจำตอนนางอายุสามขวบทุกประการ

มุมปากของฝูหยวนหยวนหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ ดวงตากลมโตสุกใสคู่นั้นส่องประกายแวววาวดุจดวงดาว ความดีใจทะลักล้นครู่เดียวก็เห็นปิ่นปักผมเกิดการเปลี่ยนแปลงดังคาด หมอกดำพวยพุ่งออกมาจากปีกผีเสื้อ ยิ่งนานหมอกดำนั้นยิ่งพวยพุ่งออกมามากขึ้นทุกทีและรวมตัวกันขึ้นเป็นร่างบุรุษผู้หนึ่ง สุดท้ายรูปร่างหน้าตาของบุรุษผู้นั้นก็กลายเป็นตัวตนจริง เครื่องหน้าของเขาหล่อเหลางดงาม ผิวพรรณขาว เส้นผมดำทั้งศีรษะปลิวปรายอยู่ในอากาศ ร่างสวมเสื้อคลุมยาวตัวกว้างพื้นดำปักลายเมฆเจ็ดสี ร่างทั้งร่างลอยอยู่ในอากาศ อากาศรอบด้านเกิดลมพัดกระโชกขึ้นเพราะเขา พัดเส้นผมยาวของเขาจนคล้ายผ้าแพรไหมที่ปลิวสะบัด ดวงตาดอกท้อ* คู่นั้นลืมขึ้นมาช้าๆ ประหนึ่งดวงดาวที่

* ดวงตาดอกท้อ หมายถึงตาที่โตแต่เรียวยาว หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย ดูเจ้าชู้เย้ายวน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 12/9/2561 BE 16:32

โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า กระจ่างลึกล้ำราวกับสามารถดูดดวงวิญญาณคนได้เช่นนั้น

ฝูหยวนหยวนมองเขาอย่างตะลึงงัน ผ่านมาสิบสามปีแล้ว นางเติบโตจากเด็กน้อยคนหนึ่งมาเป็นหญิงสาวอายุสิบหกแล้ว ส่วนเขายังคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ยังคงเป็นเขาคนเดิมในตอนนั้น สิบสามปีมานี้เขายังคงถูกกักขังอยู่ในปิ่น รอคนมีวาสนามาผูกพันธะโลหิตกับเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อนึกว่าก่อนที่ตนจะหาเขาพบ เขาก็ต้องผ่านวันเวลามาเช่นนี้ นางก็อดปวดใจไม่ได้ แต่แล้วก็นึกถึงจุดประสงค์ในการเดินทางมาครั้งนี้ของตน จิตใจก็พลันผ่อนคลายขึ้นบ้าง ไม่เป็นไร นางหาตัวเขาพบแล้ว นับแต่นี้ไปนางจะไม่ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวอีกแล้ว คิดได้ดังนี้ ในดวงตาของนางก็มีรอยยิ้มผุดขึ้น นางมองจ้องเขาตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น คล้ายคิดจะชดเชยวันเวลาหลายปีที่ผ่านมามองเขาให้พอใจ

เหอกวนเลิกคิ้วขึ้น ดวงตาดำสนิทเปี่ยมเสน่ห์คู่นั้นมองประเมินเด็กสาวอายุราวสิบหกผู้นี้ด้วยความสนอกสนใจ นางมีองค์ประกอบที่เหอกวนพึงพอใจ...อายุน้อย รูปโฉมงดงาม เป็นสาวบริสุทธิ์ ขาวสะอาด เป็นหญิงงามเพริศพริ้งผู้หนึ่ง ทว่าปฏิกิริยาของหญิงงามกลับทำให้เขารู้สึกสนใจ

"ดูเหมือนเจ้าจะไม่กลัวข้า" เขาไม่พบความหวาดกลัวหรือตื่นตระหนกจากร่างของนาง

"ท่านดูแล้วหาได้น่ากลัว ข้ามีอะไรต้องกลัวด้วยเล่า" อย่าว่าแต่กลัว นางดีใจยังแทบไม่ทัน ยังรู้สึกตื่นตาตื่นใจยิ่ง เพราะนางไม่ใช่เด็กน้อยอายุสามขวบอีกแล้ว สามารถใช้รูปร่างของผู้ใหญ่พูดคุยกับเขาอย่าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 12/9/2561 BE 16:32

ทัดเทียมกัน นี่เป็นเรื่องที่นางตั้งตารอมานานหลายปี มาบัดนี้นับว่าสมปรารถนาแล้ว

เหอกวนลอยเข้ามาใกล้ ก้มตัวลง ใบหน้าหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้ายขยับเข้ามาใกล้นาง ระยะห่างระหว่างลมหายใจหดสั้นเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้ เห็นนางไม่หลบไม่หลีก ดวงตางามคู่นั้นจับจ้องเขาอย่างไม่สะทกสะท้าน

สตรีผู้นี้ไม่กลัวเขาจริง เขาขยับใบหน้าออกมา หมุนไปรอบตัวนาง เส้นผมดำกวาดผ่านใบหน้านางเบาๆ ดุจมือสองข้างลูบผ่านใบหน้าของนาง และก็คล้ายเถาวัลย์เกาะเลื้อยไปตามหัวไหล่ของนาง พันธนาการนางไว้ช้าๆ

"ประหลาดนัก เห็นข้าแล้วไม่แปลกใจและไม่หวาดกลัว เจ้านับเป็นคนแรก" ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือไม่หน้าแดงอีกด้วย

ร้อยปีมานี้ หญิงสาวทั้งหลายที่ผูกพันธะโลหิตกับเขา ครั้งแรกที่เห็นเขาออกมาจากปิ่นปักผม หากไม่ใช่ตื่นตระหนกตกใจก็มองอย่างตะลึงลานเพราะรูปโฉมที่งดงามของเขา ไม่เหมือนหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าไม่ขวยเขินเอียงอาย ยังจับตามองเขาอย่างไม่สะทกสะท้านอีกด้วย เขามาถึงด้านหลังของนาง ขยับใบหน้าเข้าไปชิดใบหูนางแล้วใช้น้ำเสียงแหบพร่าเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจพูดขึ้นที่ข้างหู "ไม่กลัวข้ากินเจ้าหรือ"

ครานี้นางจึงได้มีท่าทีประหลาดใจขึ้นมา เบิกนัยน์ตากว้าง "ท่านกินคนด้วยหรือ" เสียงใสกังวานนุ่มหู ยังมีความไร้เดียงสาอยู่หลายส่วน

ในขณะที่เขามองประเมินนาง นางก็กำลังมองประเมินเขา และสายตาที่มองอย่างเปิดเผยไม่หวั่นเกรงทำให้เขารู้สึกสนุก หัวเราะออกมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 12/9/2561 BE 16:32

อย่างเปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจ

"เจ้ามองบุรุษเช่นนี้อยู่เสมอหรือ"

"ไม่ ข้าเพียงแต่อยากรู้อยากเห็นมากเกินไปหน่อย จึงอดไม่ได้ที่จะจับจ้องท่าน ไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นปีศาจ"

คำพูดตรงไปตรงมาของนางทำให้เขางงงัน จากนั้นก็หัวเราะฮ่าๆ

"น่าสนใจ ไม่ขวยเขิน ไม่เสแสร้ง ข้าชอบ" ความเปิดเผยและพูดจาตรงไปตรงมาไม่หวั่นเกรงของนางทำให้เขารู้สึกสนใจ จึงยืนตัวตรงอย่างใจกว้างปล่อยให้นางมองจนพอใจ กระทั่งหรี่นัยน์ตาอย่างเปี่ยมเสน่ห์เย้ายวน จงใจก่อหายนะเต็มที่

คงเพราะเขาใจกว้างเกินไป นางจึงอดย้อนถามไม่ได้ "ท่านก็ให้สตรีมองเช่นนี้อยู่เสมอหรือ"

"หามิได้ คนที่สามารถมองเห็นข้า มีเพียงสตรีที่ใช้โลหิตสดเรียกข้าเท่านั้น คนอื่นอยากเห็นข้า อยากพูดคุยกับข้าก็ไม่มีวาสนาเช่นนี้"

ฝูหยวนหยวนชะงักอึ้ง อดหัวเราะคิกๆ ออกมาไม่ได้

พอนางหัวเราะออกมา พลันคล้ายบุปผาในฤดูใบไม้ผลิค่อยๆ แย้มบาน บริสุทธิ์สดใส ไม่มีความขวยอายแบบหญิงสาว เปิดเผยตรงไปตรงมายิ่ง

เหอกวนพลันรู้สึกคล้ายรู้จักใบหน้าแย้มยิ้มตรงหน้าดวงนี้ จึงอดที่จะหรี่ดวงตาดอกท้อลงไม่ได้

"เราใช่เคยพบกันมาก่อนหรือไม่"

ฝูหยวนหยวนเก็บรอยยิ้ม ใบหน้าเผยแววประหลาดใจ "ไม่นะ ข้าเพิ่งเคยพบท่านเป็นครั้งแรก"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 12/9/2561 BE 16:32

เหอกวนรู้สึกสงสัย อยู่ดีๆ เขากลับรู้สึกว่าเคยรู้จักนางมาก่อน อย่างไม่มีสาเหตุ นางบอกไม่เคย เขากลับไม่เชื่อ ยิ่งมองหัวคิ้ว นัยน์ตา และรอยยิ้มของนางก็ยิ่งรู้สึกคุ้นตา แต่เขาคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเคยพบนางที่ไหน

เพื่อจะยืนยันการคาดคะเนของตน เขาจึงตัดสินใจจะหาหลักฐานด้วยตนเอง ไม่พูดพร่ำทำเพลง หมอกดำพวยพุ่งออกจากฝ่ามือเป็นเส้นยาวตรงไปยังท้ายทอยของนาง พยายามค้นหาความทรงจำของนาง แต่กลับพบพลังอีกขุมหนึ่งดีดสะท้อนพลังของเขาออกไป

พลังยุทธ์เซียน!

เหอกวนสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที ถามน้ำเสียงเฉียบขาด "เจ้าเป็นผู้บำเพ็ญเซียน?"

ฝูหยวนหยวนมีท่าทีงงงัน "เอ๋? ท่านรู้ได้อย่างไร"

"เจ้ามีอาคมเซียนคุ้มครองกาย มารปีศาจไม่อาจล่วงล้ำ หาใช่คนธรรมดาทั่วไป!" พลังเหี้ยมโหดดุดันแผ่กระจายออกมาจากทั่วร่างของเขา

ครานี้ฝูหยวนหยวนจึงได้ตระหนักรู้ นางยกมือขึ้นเกาศีรษะอย่างขัดเขิน "โธ่เอ๋ย ถูกท่านล่วงรู้แล้วหรือนี่ เดิมทีข้ายังคิดว่าจะปิดบังท่านเอาไว้"

เซียนกับปีศาจเส้นทางต่างกัน เขาเป็นปีศาจ ทั้งถูกอาคมเซียนพันธนาการไว้ ถูกกักขังอยู่ในปิ่นปักผมหนึ่งร้อยปี ความอาฆาตแค้นทะลักล้นมานานแล้ว เพียงเพราะทำอะไรไม่ได้จึงจำต้องอดทนอดกลั้น พอได้ยินว่านางเป็นผู้บำเพ็ญเซียน ความอาฆาตแค้นดุจเปลวเพลิง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 12/9/2561 BE 16:32

พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าก็ไหลทะลักออกมา

"ข้าไม่มีเวลาจะมาพิรี้พิไรกับเจ้า บอกมา! เจ้ามีจุดประสงค์อะไร!"

หน้าตาของเขาที่เดิมหล่อเหลางดงามดุจเทพเซียน ยามนี้ทั่วร่างกลับมีกลิ่นอายชั่วร้ายคุกคามคน ปรากฏตัวตนที่แท้จริงของปีศาจร้ายออกมาทั้งหมด แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้าที่อยู่รอบข้างก็ได้รับผลกระทบไปด้วย ดอกกล้วยไม้ช่อหนึ่งที่ปักอยู่ในแจกันบนโต๊ะเตี้ยของนางเหี่ยวเฉาลงทันทีเพราะถูกกลิ่นอายชั่วร้ายคุกคาม

ถึงแม้เวลานี้เขาจะเปลี่ยนเป็นดุร้ายน่ากลัว ฝูหยวนหยวนกลับไม่กลัวเขา หากแต่สองมือเท้าสะเอว ย่นหัวคิ้วมุ่ยปากประท้วง

"เหตุใดต้องดุร้าย มีอะไรก็พูดกันดีๆ ทำไมต้องบันดาลโทสะ ข้าศึกษาพลังยุทธ์เซียนมาเล็กน้อยก็จริง แต่ก็ไม่ได้ทำเรื่องอะไรเลวร้ายต่อท่าน เหตุใดต้องดูถูกผู้อื่นด้วยเล่า!"

แววตาเหอกวนยังคงคมกริบดุจใบมีด กลิ่นอายชั่วร้ายรอบกายดุจน้ำค้างแข็งช่วงเดือนสิบสอง ฝูหยวนหยวนแอบตื่นตระหนก คิดในใจว่าดีที่มีพลังยุทธ์เซียนของอาจารย์คุ้มครองกาย หาไม่ตนเองคงถูกพลังชั่วร้ายทำให้บาดเจ็บไปแล้ว มองท่าทีเฉยเมยไม่แยแสผู้ใดของเขาแล้วก็รู้ว่าไม่สามารถพูดคุยให้เข้าใจกันได้ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ดูเหมือนเขาที่ถูกอาคมเซียนกักขังไว้จะมีความคับแค้นใจอย่างลึกล้ำ แม้จะผ่านมานับร้อยปีเพลิงโทสะยังคงไม่ได้ลดน้อยลงเลย

ฝูหยวนหยวนคิดในใจ ถ้าตนไม่ให้คำอธิบายที่สมเหตุสมผลแก่เขาสักข้อ เขาคงไม่เชื่อนางแน่

"บอกก็บอก ข้าศึกษาพลังยุทธ์เซียนมาก็จริง เรื่องของท่านข้าทราบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 12/9/2561 BE 16:32

มาจากศิษย์พี่ทั้งหลาย ดังนั้นข้าจึงสืบข่าวจากหลายทาง ตามหาไปทั่วยุทธภพ ลำบากไม่น้อยถึงได้หาตัวท่านพบ ส่วนที่ว่าข้ามีจุดประสงค์อะไร ความจริงก็ไม่มีอะไร ข้าก็แค่อยากรู้อยากเห็น อยากจะดูว่าที่แท้แล้วท่านมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร"

เหอกวนเอ่ยเสียงเคร่งขรึม "ตอนนี้เจ้าก็เห็นแล้ว"

"ท่านอย่าทำเช่นนี้ ข้าไม่มีเจตนาร้ายต่อท่าน ข้ารู้สึกว่าท่านไม่ใช่คนชั่วร้าย"

เขาข่มขู่ด้วยท่าทางดุดัน "รอข้ากินเจ้าแล้ว เจ้าก็จะรู้ว่าข้าชั่วร้ายหรือไม่"

นางลูบแก้มทั้งสองข้างอย่างขวยอาย มุ่ยปากแล้วว่า "ผู้อื่นเป็นสตรีที่ยังไม่ออกเรือน เราเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก เอ่ยคำพูดเช่นนี้ท่านอายหรือไม่อายเล่า" ตอนเอ่ยคำพูดนี้ นางยังใช้ปลายเท้าวาดวงกลมที่พื้นด้วยความขวยเขิน

เขาบอกจะกินนาง หมายถึงจับกินทั้งเป็นเลือดท่วมตัว แต่นางกลับเข้าใจเป็นความหมายคลุมเครืออีกนัยหนึ่ง นางไม่เข้าใจจริงๆ หรือว่าแสร้งทำเป็นไม่สะทกสะท้าน

เขายิ้มหยัน ฉับพลันนั้นเส้นผมยาวแผ่กระจาย ยืดยาวออกมาดุจเถาวัลย์ พันรัดร่างของนางเอาไว้ แล้วม้วนร่างนางเข้ามาในอ้อมแขนของเขา นิ้วมือทั้งห้าของมือข้างหนึ่งงอเป็นกรงเล็บ เล็บมือพลันเหยียดยาวออกมาดังคมมีด ไล้ผ่านใบหน้านางอย่างขู่ขวัญ

"เนื้อละเอียดนุ่มนิ่มเช่นนี้ กินขึ้นมาคงจะหอมนุ่มอร่อย" น้ำเสียงที่ฟังดูอ่อนโยนน่าฟัง แต่กลับเต็มไปด้วยการขู่ขวัญอย่างเหี้ยมโหด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 12/9/2561 BE 16:32

ฝูหยวนหยวนถูกเขาลูบไล้จนหน้าแดงแล้ว "นี่ ขืนท่านยังทำอะไรไม่สำรวมเช่นนี้ ข้าก็จะจับปีศาจแล้วนะ"

"อ้อ คิดจะจับปีศาจ ได้ เจ้าลองดู ถ้าจับกุมข้าได้ ข้าก็จะไปกับเจ้า"

นางหนูที่ไม่รู้จักประมาณตน! คิดจะจับกุมเขา ยังต้องดูว่าปิ่นปักผมที่กักขังเขาจะยอมปล่อยคนหรือไม่

ปิ่นปักผมอันนี้แม้จะเป็นกรงขังของเขา แต่ขณะเดียวกันก็เป็นตาข่ายคุ้มครองเขาด้วย ไม่ว่าจะเป็นนักพรตหรือผู้บำเพ็ญเซียนคิดจะจับกุมตัวเขาก็ต้องถอนคำสาปที่ผู้บำเพ็ญเซียนคนก่อนทำไว้กับเขาก่อน จึงจะใช้อาคมเซียนครั้งที่สองกับเขาได้

ถ้าสามารถจับตัวเขาไปได้ง่ายๆ เขาจะรอมาถึงวันนี้ได้อย่างไร คงหาผู้บำเพ็ญเซียนคนอื่นมาทำให้ตนยอมศิโรราบไปนานแล้ว จะได้ถือโอกาสนี้สลัดหลุดจากการบังคับควบคุมของปิ่น เขาไม่เชื่อว่าอาคมเซียนของเด็กสาวผู้นี้จะเอาชนะอาคมที่อยู่บนร่างเขาได้

เพราะคำพูดของเขา ดวงตาคู่งามของฝูหยวนหยวนพลันเปล่งประกาย "จริงหรือ ถ้าข้าสามารถจับกุมท่านได้ ท่านก็จะไปกับข้า คำพูดนี้เป็นจริงหรือ"

เดิมทีเขาเพียงพูดไปเรื่อยเปื่อย เพราะเขาไม่เชื่อว่านางจะทำลายคำสาปได้ เห็นนางทำท่าจริงจังเช่นนี้ กระทั่งใบหน้าเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นอยากจะลองดู เขาจึงเล่นกับนาง ยิ้มชั่วร้ายแล้วว่า "แน่นอน ถ้าเจ้าจับกุมข้าได้ ข้าก็จะไปกับเจ้า" ในน้ำเสียงเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจเต็มไปด้วยเลศนัย

นางกะพริบตา "ไม่ได้โกหกข้า"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 12/9/2561 BE 16:32

เขายิ้มมีเสน่ห์เย้ายวนใจ "พูดคำไหนคำนั้น"

นางพยักหน้า "ตกลง ข้าจะจับกุมท่านเดี๋ยวนี้"

เขาไหนเลยจะคาดคิดได้ถึง นางไม่เพียงไม่ลั่นกลองถอยทัพ และไม่ได้ท่องมนตร์หรือใช้พลังยุทธ์เซียนอะไร จู่ๆ ก็กลับคว้าแขนเขาขึ้นมา ร่นแขนเสื้อขึ้น แล้วอ้าปากกัดลงไปราวกับเป็นสุนัขน้อยตัวหนึ่ง

รอยยิ้มของเหอกวนชะงักค้าง ดวงตาเบิกกว้าง คาดไม่ถึงแม้แต่น้อยว่าจู่ๆ นางจะกัดเขา ที่เขาพบไม่ใช่ผู้บำเพ็ญเซียนสำแดงอานุภาพใหญ่โตต่อสู้ประมือกันสักตั้ง แต่ที่พบคือสุนัขน้อยที่กัดคนตัวหนึ่ง และสุนัขน้อยตัวนี้กัดแขนของเขาจนเป็นรอยคราบเลือดแถวหนึ่ง

ฝูหยวนหยวนแลบลิ้นเล็กของนางออกมาเลียโลหิตที่ติดอยู่ เงยหน้าขึ้นพูดกับเขาด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม "นับแต่นี้ไป ท่านเป็นของข้าแล้ว"

นางยิ้มอย่างใสซื่อไร้เดียงสา ดวงตาแวววาวดุจคันฉ่อง ใสกระจ่างไม่แปดเปื้อนละอองฝุ่น ประหนึ่งเด็กน้อยที่ยังไม่เคยสัมผัสเรื่องทางโลกมาเล่นลูกไม้อย่างหน้าด้านๆ กับเขา ประกาศว่าเขาเป็นของนาง กล่าวสำหรับปีศาจที่มีชีวิตอยู่มานับร้อยปีเช่นเขา เด็กสาวอายุสิบหกก็คือเด็กคนหนึ่งจริงๆ และเด็กคนนี้ขณะตกอยู่ในกรงเล็บปีศาจ กลับไม่มีความหวาดกลัว หลังจากหันมากัดเขาไปคำหนึ่งแล้ว ยังคงมีท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง เรียกได้ว่าไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเสียเลย

ถูกนางก่อกวนเช่นนี้ กลิ่นอายชั่วร้ายทั่วร่างของเขาพลันสลายไปไม่น้อย กระทั่งรู้สึกไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี จู่ๆ ก็ไม่นึกอยากจะต่อสู้ประมืออะไรกับนางอีกแล้ว เขาหิ้วคอเสื้อนางขึ้นมาแล้วโยนนางไปที่ด้านข้าง คล้ายโยนสัตว์ตัวเล็กไปที่ข้างทางอย่างดูถูกดูแคลนเช่นนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 12/9/2561 BE 16:32

คู่ต่อสู้เช่นนี้เขาไม่สนใจจะต่อกรด้วย ความจริงแล้วเขาก็แค่โมโหขึ้นมาชั่ววูบจึงจงใจขู่ขวัญให้นางตกใจเท่านั้น เขาอยู่ในระหว่างการชดใช้ความผิด ถ้าเข่นฆ่าอีกก็จะไม่มีวันได้ไปผุดไปเกิด

"เจ้าเห็นก็เห็นแล้ว ก่อเรื่องวุ่นวายก็ก่อแล้ว อย่ามารบกวนข้าอีก เซียนกับปีศาจอยู่คนละเส้นทาง ความคิดต่างกัน ไม่อาจร่วมทางกัน ข้ายังมีเรื่องสำคัญต้องทำ ไม่อาจอยู่เล่นกับเจ้า เจ้าไปเถิด" พูดจบเขาก็ไม่สนใจนางอีก กำลังจะกลายร่างเป็นหมอกสีดำแต่กลับถูกนางดึงรั้งไว้

"ท่านไม่อาจไป ท่านรับปากแล้วว่าจะไปกับข้า ไม่อาจพูดแล้วไม่ทำ อีกทั้งเราก็ผูกพันธะโลหิตกันแล้ว"

เขาสั่งเสียงเยียบเย็น "ปล่อยข้า"

นางยืนกราน "ไม่ปล่อย"

เขาแค่นเสียงเย็นชา มือสะบัดออก คิดจะผลักนางให้ถอยไป กลับพบว่าเพราะนางมีพลังยุทธ์เซียนคุ้มครองกาย วิชาอาคมของเขาไม่อาจสั่นคลอนนางได้ เขาอดรนทนไม่ไหว ตัดสินใจจะเหาะหนี กลับต้องตกใจเมื่อพบว่าตนถึงกับจากไปไม่ได้ ถูกนางจับตัวไว้ เขาก็ไม่อาจกลายร่างเป็นหมอกสีดำได้

เขาหันกลับมาจ้องมองนางด้วยความตื่นตระหนก ถามเสียงเฉียบขาด "เจ้าทำอะไรกับข้า"

นางทำปากยื่นทักท้วง "ข้าเพิ่งพูด ท่านเป็นของข้าแล้ว เวลานี้ไม่ใช่ท่านอยากกลับเข้าปิ่นก็สามารถกลับไปได้ ยังต้องดูว่าข้าเห็นชอบหรือไม่"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 12/9/2561 BE 16:32

เขาไม่เชื่อ ลองอีกครั้ง แต่ไม่ว่าทำอย่างไรก็ไม่อาจกลับเข้าไปในปิ่นได้

"ไม่ต้องลองแล้ว เมื่อครู่ตอนข้ากัดท่าน ได้เลียโลหิตของท่านแล้ว นั่นเป็นการทำลายคำสาปที่ทำให้ท่านถูกขังอยู่ในปิ่น ท่านไม่ต้องกลับเข้าไปในปิ่นแล้ว เพราะท่านได้เป็นของข้าแล้ว ต่อไปต้องติดตามข้าเท่านั้น" รอยยิ้มของนางมีความเจ้าเล่ห์เพิ่มเข้ามาหลายส่วน สุกใสแวววาวและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม ดูสดใสมีชีวิตชีวา ยิ่งกว่าดวงตาดอกท้อของเขาเสียอีก

เหอกวนจ้องมองนางอย่างนึกไม่ถึง ร้อยปีมานี้ ปิ่นปักผมชักนำหญิงสาวในโลกมนุษย์มาจำนวนนับไม่ถ้วน หยดโลหิตผูกพันธะโลหิตกับเขา เขาเพียงชี้นำหญิงสาวเหล่านั้นไปพบผู้มีวาสนาผูกพันกันอยู่เชื่อมด้ายแดงกัน พันธะโลหิตก็จะสิ้นสุดลง แต่เขาไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้มาพบกับฝูหยวนหยวน ผู้บำเพ็ญเซียนที่แปลกประหลาดผู้นี้ ถึงกับพลิกกลับมาเป็นผู้เลียโลหิตของเขาและใช้คำสาปใหม่กับเขา

นางไม่ใช่คนที่ปิ่นปักผมชักนำมา หากแต่เป็นฝ่ายตามหาเขาเอง และเขาก็รู้สึกได้ว่าตนไม่ถูกปิ่นปักผมควบคุมอีกแล้ว เปลี่ยนมาถูกนางควบคุมแทน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้เขาคาดคิดไม่ถึง

ขณะที่เขากำลังตะลึงงันอยู่นั้น รอยยิ้มในดวงตาของนางก็ยิ่งล้ำลึก

"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อเวลานี้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นหน้าที่ของท่านก็คือคุ้มครองข้า เพราะถ้าข้ามีอันตราย ท่านก็ต้องถูกลงโทษ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงต้องดูแลข้าให้ดี ปฏิบัติต่อข้าด้วยความเป็นมิตร รู้หรือไม่"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 12/9/2561 BE 16:32

นางกะพริบตากลมโตสดใสแวววาวคู่นั้น ยังคงยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา มองดูคล้ายไม่แปดเปื้อนกลิ่นอายทางโลก แต่ก็ดูเฉลียวฉลาดเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก

เหอกวนมองรอยยิ้มของนาง ในใจรู้สึกถึงลางสังหรณ์ไม่ค่อยจะดีอย่างลึกซึ้ง...ตนคงไม่ใช่ไปตอแยเด็กสาวที่รับมือด้วยยากเข้ากระมัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 12/9/2561 BE 16:32

2

"เหอกวน ตอนท่านถูกขังอยู่ในปิ่นท่านตื่นอยู่หรือว่าหลับไป ข้างในปิ่นมีลักษณะอย่างไร มีแสงไฟหรือไม่"

เขาคร้านจะใส่ใจนาง

"เหอกวนท่านดู ผีเสื้อ เวลาเจอพวกเดียวกันในสมัยก่อน ท่านได้ทักทายพวกมันหรือไม่"

วัฏสงสารหกภพภูมิ* เขาหลุดพ้นจากภพภูมิสัตว์มาแล้ว ผีเสื้อไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาอีก

"เหอกวน ข้าหิวแล้ว ท่านว่าวันนี้เรากินอะไรกันดี ตั้งแต่เป็นลูกศิษย์ผู้บำเพ็ญเซียน ข้าก็ละเว้นเนื้อสัตว์ ท่านก็ละเว้นเนื้อสัตว์ด้วยดีหรือไม่"

ปีศาจดูดรับพลังจากดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ไม่จำเป็นต้องกินอาหาร นางเป็นผู้บำเพ็ญเซียนกระทั่งเรื่องนี้ก็ยังไม่รู้

* วัฏสงสารหกภพภูมิ ศาสนาพุทธสายมหายานเชื่อว่าการเวียนว่ายตายเกิดมีหกภพภูมิ เป็นภพภูมิที่ดีสามภพภูมิ ได้แก่ สวรรค์ มนุษย์ อสุรกาย ภพภูมิไม่ดี ได้แก่ นรก เปรต สัตว์

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 12/9/2561 BE 16:32

"เหอกวน ท่านช่วยบอกกับพี่หมาป่าเหล่านั้นจะได้หรือไม่ ขอให้พวกเขาอย่าตามข้าอีกเลย กินเนื้อของผู้บำเพ็ญเซียนไม่เพียงบาปมหันต์ ยังจะท้องเสียอีกด้วย"

เหอกวนปั้นหน้าขรึม สามวันมานี้เด็กสาวที่บำเพ็ญเซียนผู้นี้ส่งเสียงจุ๊กจิ๊กอยู่ข้างหูเขาไม่หยุดราวกับนกกระจอก พูดโน่นพูดนี่หนวกหูจะตายแล้ว

เขาถลึงตาใส่นาง แต่เด็กสาวกลับไม่กลัวเขา เห็นเขามีปฏิกิริยาโต้ตอบ นางกลับตื่นเต้นดีใจยิ่งพูดมากขึ้น เขาไม่แยแสสนใจ คิดจะใช้ท่าทีเฉยเมยมาทำให้นางเบื่อไปเอง ทว่าหญิงผู้นี้กลับเป็นคนไม่ใส่ใจเรื่องเล็กน้อย ถูกเมินเฉยก็ไม่รู้สึกอะไร

บนร่างของนางมีพลังยุทธ์เซียนป้องกันอยู่ชั้นหนึ่ง สามารถต่อต้านการรุกล้ำของเขาได้ เรื่องนี้ทำให้เขาไม่พอใจมาก หญิงสาวอายุสิบหกปีคนหนึ่ง จำนวนปีที่บำเพ็ญเซียนก็ไม่สูง เขาไม่รู้สึกถึงพลังที่แข็งแกร่งสูงส่งจากร่างของนาง แต่เขาปีศาจที่มีอายุนับร้อยปีผู้นี้กลับทำอะไรนางไม่ได้เลย ไล่ก็ไล่ไม่ไป ทำให้คนอึดอัดกลัดกลุ้ม

ไม่ว่าเซียนหรือปีศาจต่างสามารถรับรู้ได้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีวิชาอาคมสูงส่งหรืออ่อนด้อย ยิ่งมีวิชาอาคมสูง พลังที่อยู่รอบตัวก็ยิ่งแข็งแกร่ง ทำให้คนต้องหลบหลีกด้วยความหวาดกลัว อย่างเช่นสตรีที่กักตัวเขาไว้ในปิ่นปักผมในตอนนั้น วิชาอาคมของนางแข็งแกร่งเกรียงไกรยิ่ง ทำให้เขาปีศาจร้อยปีผู้นี้หลบหนีไม่ทัน สุดท้ายก็ถูกฝ่ายตรงข้ามจับตัวไปกักขังไว้ในปิ่นปักผม

เด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้พลังรอบตัวเปราะบางยิ่ง เห็นชัดว่าเป็น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 12/9/2561 BE 16:32

ผู้บำเพ็ญเซียนที่มีฌานตบะต่ำมาก เขากลับทำอะไรนางไม่ได้ หรือว่านางสามารถซุกซ่อนพลังของตนได้ ไม่ เป็นไปไม่ได้!

เหอกวนตัดสันนิษฐานข้อนี้ทิ้งไป บำเพ็ญเพียรหาใช่เรื่องง่ายดายเช่นนั้น ตอนนั้นเขาเองก็ต้องบำเพ็ญเพียรถึงหนึ่งร้อยปี ลำบากไม่น้อยกว่าจะกลายร่างเป็นมนุษย์ได้

เดิมเขาเป็นผีเสื้อในป่าที่มีอายุขัยสั้นตัวหนึ่ง ด้วยบุญวาสนาบังเอิญไปเจอเซียนจิ้งจอกที่ได้รับบาดเจ็บเข้า ตอนเซียนจิ้งจอกสิ้นลม เขาดูดรับพลังวิเศษที่ออกมาจากร่างเซียนจิ้งจอกโดยไม่ได้เจตนา พลังวิเศษได้ยืดอายุให้กับเขา ทำให้เขามีชีวิตยืนยาว สามารถบำเพ็ญเพียรต่อเนื่องนับร้อยปี และกลายร่างเป็นมนุษย์

แม้แต่สตรีที่กักขังเขาไว้ในปิ่นผู้นั้นก็ยังมีฌานตบะจากการบำเพ็ญเพียรมาห้าร้อยปี ฝูหยวนหยวนเด็กสาวผู้นี้เพิ่งอายุได้สิบหกปี เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีพลังอาคมหนึ่งร้อยปี หรือว่านางก็ดูดรับพลังวิเศษจากผู้บรรลุเซียนมาเช่นกัน

เหอกวนเต็มไปด้วยความระแวงสงสัยและเตรียมพร้อมป้องกันตัวจากนาง อย่าว่าแต่เดิมเขาก็มีความอาฆาตแค้นต่อผู้บำเพ็ญเซียนอยู่แล้ว ย่อมไม่มีสีหน้าดีให้นางดู แต่ก็ไม่รู้ว่าเด็กสาวไม่มีหัวจิตหัวใจเกินไป หรือใจกว้างเกินไป จึงไม่ใส่ใจในความเย็นชาของเขาแม้แต่น้อย

"อา ฝนตกแล้ว ให้ข้าหลบหน่อยเร็ว" ฝูหยวนหยวนไม่สนใจว่าเหอกวนยินยอมหรือไม่ พาตัวเองเข้ามาซุกอยู่ในอ้อมอก และใช้สองมือโอบกอดเขาไว้ แล้วก็ไม่ผิดจากที่คาด นางเห็นว่ารอบตัวเขาไม่เปียกน้ำ คล้ายมีวงอาคมกั้นน้ำฝน จึงเป็นการช่วยบังน้ำฝนให้นาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 12/9/2561 BE 16:32

"มีร่มให้เรียกใช้ได้ตลอดเวลา ดียิ่งนัก" นางระบายลมหายใจออกมาด้วยความสบาย

เหอกวนสีหน้าดำคล้ำ ถูกนางเห็นเป็นร่มบังฝนก็ไม่พอใจมาก ประชดเสียงเย็น "อย่างไร หรือกระทั่งอาคมกั้นน้ำที่ง่ายที่สุดเจ้าก็ยังทำไม่เป็น"

"ให้ข้าอาศัยหลบหน่อยก็ไม่เห็นจะเป็นไร อย่าใจแคบเช่นนี้สิ" นางเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ไม่ใส่ใจต่อคำเยาะเย้ยถากถางของเขา กระทั่งยังเห็นเป็นเรื่องสนุก

เป็นเช่นที่นางพูด เขาไม่มีทางสลัดจากนางหลุดได้จริง เพราะเมื่อวานเขาได้ลองดูแล้ว ไม่ว่าเขาจะเหาะไปไกลเพียงใด ขอเพียงนางร้องเรียก ร่างของเขาก็จะถูกพลังแข็งแกร่งขุมหนึ่งบีบบังคับให้กลับไปอยู่ข้างกายนาง และตอนนั้นเด็กสาวผู้นี้ยังหัวเราะตบมือด้วยความดีใจ 'ดียิ่งนัก อาคมเรียกปีศาจของข้าเปรียบกับการเรียกสัตว์ปีศาจที่รูปร่างหน้าตาธรรมดาเหล่านั้นแล้วดีกว่ามาก!'

ตอนนั้นเขาฟังแล้วใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ เขาคุณชายผีเสื้อผู้สง่าผ่าเผยถึงกับกลายเป็นสัตว์เรียกหาที่พอนางเรียกก็ต้องมา

ได้! ในเมื่อเขาไม่อาจสลัดหลุดจากนาง เช่นนั้นก็อย่าหาว่าเขาไม่เกรงใจ พอตกกลางคืนจึงฉวยโอกาสช่วงที่นางหลับสนิทเข้าไปในความฝันของนาง คิดจะใช้อาคมเข้าฝันมาควบคุม แต่พอเขาเข้าไปในดินแดนความฝันของนางก็ต้องตะลึงงันไปทั้งร่าง เพียงเพราะนางที่อยู่ในความฝันกำลังอาบน้ำขัดสีฉวีวรรณอยู่

นางแช่อยู่ในสระน้ำโดยไม่มีผ้าพันกายสักชิ้น มีเพียงแขนสองข้าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 12/9/2561 BE 16:32

ที่ปรากฏอยู่ข้างนอก ตั้งแต่ช่วงอกลงไปอยู่ในน้ำ เส้นผมสีดำดุจแพรไหมลอยอยู่บนผิวน้ำ เงาร่างดูผลุบโผล่วับแวม

เขาพบเห็นสตรีมานับไม่ถ้วน ไม่ว่ารูปโฉมงดงามเพียงใดก็ยั่วยวนเขาไม่ได้ แต่กลับถูกภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทำให้ตะลึงงัน นางดูแตกต่างจากคนที่ชอบรบเร้าเซ้าซี้หน้าด้านหน้าทนในตอนกลางวัน นางในเวลานี้ดูสุภาพเรียบร้อยสูงส่งบริสุทธิ์ งดงามยากจะหาใครเทียม ประหนึ่งดอกบัวกลางน้ำที่เกิดแต่ตมแต่ไม่แปดเปื้อนสิ่งสกปรก นอกจากกลิ่นอายเซียนลอยล่องแล้ว ยังมีอากัปกิริยาที่บริสุทธิ์เปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจอีกสามส่วน

ภาพนี้ไม่ได้ยั่วยวนอารมณ์แต่อย่างใด แต่กลับทำให้คนจิตใจใฝ่ฝันหาทำให้เขาอดมองอย่างหลงใหลไม่ได้ กระทั่งมีเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจของอิสตรีดังขึ้น จากนั้นพลังรุนแรงขุมหนึ่งก็ดีดสะท้อนร่างทั้งร่างของเขาออกมาจากดินแดนแห่งความฝัน เขาปลิวกระเด็นไปไกลหลายจั้ง* ยังกลิ้งไปอีกหลายตลบจึงได้หยุดลง ไม่เพียงเจ็บปวดไปทั้งร่าง จิตวิญญาณยังแทบแตกสลายแล้ว

ที่น่าโมโหยิ่งกว่านั้นก็คือเช้าวันรุ่งขึ้นเด็กสาวผู้นี้เห็นเขาขอบตาดำเป็นวง ยังถามเขาด้วยความแปลกใจ ปีศาจก็นอนไม่พอด้วยหรือ

เขาไม่ใช่นอนไม่พอ หากแต่ต้องใช้เวลาทั้งคืนจึงหาสามวิญญาณเจ็ดจิต** ที่ถูกตีจนแตกกระจายกลับคืนมาได้ครบ หลังจากนั้นเขาก็ไม่กล้า

---

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

** ตามคติของลัทธิเต๋ามีความเชื่อว่าในตัวมนุษย์ประกอบด้วยสามวิญญาณกับเจ็ดจิต โดยวิญญาณทั้งสามได้แก่ วิญญาณฟ้า วิญญาณดิน วิญญาณมนุษย์ เมื่อตายลงวิญญาณทั้งสามจะแยกกลับสู่สวรรค์ ดำสู่นรกและวนเวียนในสุสาน จะมารวมกันใหม่เมื่อกลับมาเกิด ส่วนจิตทั้งเจ็ดหมายถึงอารมณ์ความรู้สึกเจ็ดจำพวก คือ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด ใคร่ เมื่อร่างดับสูญจิตทั้งเจ็ดจึงมลายหายไป หรืออาจติดตามวิญญาณไปด้วย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 12/9/2561 BE 16:32

เข้าไปในความฝันของนางตามอำเภอใจอีก

เหอกวนก้มหน้ามองนาง อดจมอยู่ในความครุ่นคิดไม่ได้ เด็กสาวผู้นี้ลืมเรื่องในความฝันไปหมดสิ้น เอาตัวเข้ามาแนบชิดเขาหลบฝน คิดจะสลัดก็สลัดไม่หลุด เปรียบกับนางในความฝันที่มีท่วงทีกิริยาดุจเทพธิดาแล้ว แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เหอกวนรู้สึกกลัดกลุ้มยิ่ง แอบด่าตัวเองที่เมื่อคืนถูกผีร้ายบดบังใจถึงกับถูกเด็กสาวตัวน้อยที่กำลังอาบน้ำคนหนึ่งทำให้หูตามัว ใบหน้าสง่างามพลันบึ้งตึง ทั่วทั้งร่างหม่นขรึม

ยามนี้พวกเขากำลังเดินอยู่บนถนนในเมือง ชาวบ้านที่อยู่บนท้องถนนเดิมก็มองไม่เห็นเหอกวนอยู่แล้ว และภายใต้อาคมซ่อนร่างของเหอกวน ชาวบ้านก็ย่อมมองไม่เห็นฝูหยวนหยวนที่คล้องแขนเขาอยู่ไปด้วย ด้วยเหตุนี้นางจึงหัวเราะสนุกสนานได้ตามอำเภอใจ ไม่ต้องสนใจสายตาผู้อื่น

เหอกวนก้มมองนาง เห็นนางกำลังครวญเพลง ในดวงตามุมปากล้วนมีรอยยิ้มจางๆ อารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเขาที่อยู่ข้างกายจะทำหน้าเย็นชา ทำปากคว่ำหรือถลึงตาใส่ ก็ไม่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ที่ดีของนาง และปิ่นปักผมรูปผีเสื้อที่เสียบอยู่บนมวยผมก็คือเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวในตัวนาง

นางรับรู้ได้ถึงสายตาของเขาจึงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มสดใสมาให้ เขาเบือนหน้าหนีด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก ผ่านไปครู่หนึ่งก็เบนสายตาไปที่มือสองข้างที่จับแขนของตนอยู่ บนข้อมือข้างขวามีด้ายแดงอยู่เส้นหนึ่ง นั่นเป็นด้ายบุพเพสันนิวาสของนาง ปลายเส้นด้ายอีกด้านหนึ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 12/9/2561 BE 16:32

ยังใหม่เอี่ยม ยังไม่เคยเชื่อมโยงกับบุรุษมาก่อน หมายความว่านางยังไม่ได้ผูกบุพเพกับบุรุษคนใด

ในเมื่อมองเห็นด้ายแดงบนข้อมือนางได้ ก็แสดงว่าภาระหน้าที่ในการเชื่อมโยงด้ายแดงของเขายังอยู่ นั่นก็หมายความว่าถ้าเขาช่วยหาบุรุษให้นางสักคน เชื่อมด้ายแดงเข้าด้วยกัน พันธะโลหิตที่เขากับนางมีต่อกันก็จะสิ้นสุดลง

คิดมาถึงตรงนี้ ริมฝีปากเรียวงามของเขาก็หยักยกเป็นรูปโค้งที่งดงาม เขายิ้มอย่างชั่วร้าย ในใจมีแผนการแล้ว

ปุถุชนคนธรรมดาล้วนหนีความรักไม่พ้น เด็กสาวผู้นี้ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญเซียนแต่กลับอ่อนด้อยยิ่ง ในเมื่อวิชาอาคมไม่อาจไล่นางไปได้ ไม่สู้ช่วยหาบุรุษให้นางสักคน เชื่อมโยงด้ายแดงสำเร็จ ถอนพันธะโลหิตลงได้ เขาก็ไม่เชื่อว่าจะสลัดหลุดจากนางไม่ได้

ฉับพลันนั้นเองบนถนนก็เกิดความวุ่นวายขึ้น ชาวบ้านที่อยู่รอบด้านพากันเดินหลบ เหอกวนกับฝูหยวนหยวนก็ถูกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันดึงดูดความสนใจ ขณะกำลังฉงนสงสัยก็เห็นคนผู้หนึ่งบนม้าตัวหนึ่งวิ่งห้อตะบึงมาบนถนน ตรงมายังทิศทางที่พวกเขายืนอยู่อย่างรวดเร็ว

เหอกวนโอบเอวฝูหยวนหยวนไว้ โอบกระชับร่างนางเข้ามาในอ้อมกอด แล้วโผขึ้นราวกับนกตัวใหญ่กางปีกโผบินขึ้นสู่ท้องฟ้า ม้าที่วิ่งห้อตะบึงตัวนั้นจึงพุ่งผ่านไปทางด้านล่างของพวกเขา ความเร็วไม่ลดลง ตอนเหอกวนโอบเอวฝูหยวนหยวน สองมือของนางก็โอบคอเขาไว้อย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งสองลอยอยู่กลางอากาศ นางชำเลืองมองไปด้านล่างด้วยความอยากรู้

เพียงเห็นคนที่ขี่ม้าเป็นคนชุดดำที่ห่อหุ้มร่างทั้งร่างไว้อย่างมิดชิด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 12/9/2561 BE 16:32

ที่ไล่ตามมาข้างหลังติดๆ เป็นบุรุษกลุ่มหนึ่ง คนชุดดำสะบัดแส้ม้าในมือออกไปซัดแผงขายของริมทางจนเอียง เพื่อจะให้ถังไม้บนแผงกลิ้งลงมากลางถนน พยายามจะหยุดยั้งคนที่ไล่ตามมา

"บุรุษผู้นี้ทำเรื่องอะไรหรือ ถึงทำให้มีคนไล่ตามมากลุ่มใหญ่" ฝูหยวนหยวนถามด้วยความฉงนสงสัย

"นางเป็นอิสตรี" เหอกวนแค่นเสียงเย็นชา

ฝูหยวนหยวนมองเขาด้วยความประหลาดใจ "นางห่อหุ้มร่างทั้งร่างมิดชิดราวกับขนมจ้าง เช่นนี้ท่านก็ยังมองออกว่านางเป็นสตรีหรือ" คนชุดดำผู้นั้นเห็นอยู่ว่าแต่งตัวเป็นบุรุษ อีกทั้งยังปิดหน้าอีกด้วย

"มีอะไรยาก ต่อให้นางปลอมแปลงโฉม ข้าก็มองออก" ในน้ำเสียงเยาะหยันบ่งบอกการติเตียนนางอย่างชัดเจน ผู้บำเพ็ญเซียนผู้หนึ่งกระทั่งความสามารถในการมองเพียงเท่านี้ก็ยังไม่มี

อา ดูถูกข้าหรือ ฝูหยวนหยวนกะพริบตา ชี้มือไปยังม้าที่คนชุดดำขี่อยู่

"เช่นนั้นท่านลองบอกมาซิ ที่สตรีผู้นั้นขี่อยู่เป็นม้าตัวผู้หรือม้าตัวเมีย"

รอยยิ้มหยันที่มุมปากเหอกวนพลันชะงักค้าง นางกลับยิ้มอย่างชั่วร้าย

"เป็นม้าตัวเมีย ต่อให้อยู่ไกลมาก ข้าก็มองออก" นางเลียนแบบเขาใช้น้ำเสียงเยาะหยัน ติเตียนเขาว่าเป็นปีศาจกระทั่งความสามารถในการมองเพียงเท่านี้ก็ยังไม่มี

มุมปากเหอกวนกระตุกเล็กน้อย ยามกะทันหันจึงทำให้พูดอะไรไม่ออก

"อา!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 12/9/2561 BE 16:32

มีเสียงอุทานด้วยความเจ็บปวดของอิสตรีดังมาจากด้านล่าง เหอกวนกับฝูหยวนหยวนต่างมองไปก็เห็นสตรีในชุดดำผู้นั้นถูกลูกศรเข้าที่หัวไหล่ ร่างร่วงหล่นลงมาจากหลังม้า เพราะเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นมานี้ ทำให้การหลบหนีของนางต้องล้มเหลว ถูกกลุ่มบุรุษข้างหลังตามมาทันและล้อมเอาไว้

ในเวลานี้บุรุษที่เป็นผู้นำกลุ่มขยับเข้ามาเอาดาบพาดไว้ที่หัวไหล่ของนาง ทำให้นางไม่อาจขยับตัวได้ ท่าทางของพวกเขาดูเหมือนกำลังรอใครอยู่

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีบุรุษผู้หนึ่งควบม้ามา เขาลงจากหลังม้า ก้าวยาวๆ เข้ามา คนอื่นๆ ต่างเปิดทางให้เขา เมื่อบุรุษผู้นั้นมาถึงเบื้องหน้าคนชุดดำ คนอื่นๆ ก็รีบโอบล้อมคนทั้งสองไว้ บดบังสายตาจากผู้คนในบริเวณนั้น ทั้งไล่ชาวบ้านที่เข้ามามุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นออกไป

บุรุษผู้นี้หน้าตาสง่าผ่าเผย รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ท่วงทีน่าเกรงขาม แววตาคมกริบเยียบเย็นจับจ้องไปที่คนชุดดำ เขายื่นมือไปดึงผ้าปิดหน้าสตรีผู้นั้นออก

ฝูหยวนหยวนอดชมเชยไม่ได้ "รูปโฉมงดงามยิ่งนัก"

เหอกวนปรายตามองนางแวบหนึ่ง "อย่างไร ต้องตาบุรุษผู้นั้นหรือ"

"ไม่ใช่ ข้าหมายถึงสตรีผู้นั้น นางหน้าตางดงามยิ่ง"

เหอกวนไร้คำพูดไปอีกครั้ง

เยวี่ยอิ้งเทียนจ้องมองสตรีที่อยู่ตรงหน้า ริมฝีปากเรียวบางเม้มแน่น มือก็กำเข้าหากันแน่น เอ่ยเสียงต่ำ "หยาเอ๋อร์ ที่แท้ก็เป็นเจ้าหรอกหรือ"

หยาเอ๋อร์เดิมเป็นสาวใช้ในบ้านของเขา ปกติรับหน้าที่ดูแลการกินอยู่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 12/9/2561 BE 16:32

คิดไม่ถึงว่าจะเป็นมือสังหารที่แฝงตัวเป็นไส้ศึกอยู่ภายใน

สตรีที่ชื่อหยาเอ๋อร์ผู้นั้นถูกเปิดโปงฐานะ มองเพลิงโทสะในดวงตาของท่านเจ้าบ้าน จากนั้นก็หลุบตาลง ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ

"ในเมื่อถูกจับได้แล้ว ข้าก็ยอมรับชะตากรรม จะเชือดเนื้อเถือหนังหรือฆ่าทิ้งก็แล้วแต่ท่าน"

เยวี่ยอิ้งเทียนยิ้มหยัน "คิดจะตาย ไม่ง่ายเช่นนั้น พูด ใครที่ส่งเจ้ามาลอบสังหารข้า"

หยาเอ๋อร์นิ่งเงียบไม่พูด ประกายตาเยวี่ยอิ้งเทียนเปลี่ยนเป็นเฉียบขาด พลันก้าวเข้าไปจี้จุดหลายจุดบนร่างนาง นางร้องครางด้วยความเจ็บปวด รู้สึกได้ว่าพลังภายในถูกปิดกั้นไว้ จากนั้นร่างกายก็อ่อนยวบทรุดลงกับพื้น

"เอาตัวนางกลับไปไต่สวน"

"ขอรับ"

ลูกน้องสองคนก้าวเข้ามา คนหนึ่งอยู่ซ้าย คนหนึ่งอยู่ขวา หิ้วปีกหยาเอ๋อร์ขึ้นมาแล้วพาตัวไป

ฝูหยวนหยวนรีบกล่าวกับเหอกวน "ไป เราไปดูกัน"

เหอกวนชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง พลันทิ้งตัวลงบนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง แล้วผลักตัวนางไปไว้ที่ด้านหนึ่ง เอ่ยเสียงเย็น "ไม่ไป"

ฝูหยวนหยวนถูกเขาผลักไปที่ด้านข้างราวสัตว์ตัวน้อยที่เขารังเกียจ นางขยับเข้ามาใกล้เขาอย่างไม่ยอมแพ้

"เพราะเหตุใด"

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้า" เขาทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิ ท่าทางไม่อยาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 36 12/9/2561 BE 16:32

ยุ่งกับเรื่องชาวบ้าน

"ไม่ๆๆ เกี่ยวข้องอย่างมาก มีคนคิดจะลอบสังหารบุรุษผู้นั้น พวกเราไม่อาจไม่สนใจ"

ดวงตาดอกท้อคู่นั้นของเหอกวนมองมาที่นาง ถามเสียงเย็น "บุรุษผู้นั้นมีอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้า"

"ไม่มีอะไรเกี่ยวข้อง"

เขาถลึงตาใส่นางทีหนึ่ง "ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันก็ถอยไปห่างๆ" เขาผลักนางออกอย่างรังเกียจอีกครั้ง ราวกับโบกไล่แมลงวันตัวหนึ่ง

ฝูหยวนหยวนถูกเหยียดหยามอีกแล้ว แต่ไม่เป็นไร นางเป็นผู้บำเพ็ญเซียน ผู้บำเพ็ญเซียนล้วนใจกว้างให้อภัยผู้อื่นด้วยน้ำใจที่โอบอ้อมอารี นางให้อภัยเขาในทันที แล้วขยับเข้าไปชิดอีกครั้งอย่างไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ

"เขาคือเยวี่ยอิ้งเทียน เป็นประมุขของเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยน หนุ่มแน่นมีความสามารถ เปี่ยมล้นไปด้วยความปราดเปรื่อง เป็นคนหนุ่มที่ดีในยุทธภพ คนเช่นนี้ถ้าตายไปจะน่าเสียดายเพียงใด" ในน้ำเสียงของนางเต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

เหอกวนเลิกคิ้วขึ้น "อย่างไร เจ้าพึงพอใจในรูปโฉมของผู้อื่นเช่นนั้นหรือ"

"ความจริงแล้วข้าพึงพอใจในอุปนิสัยของเขา" นางตอบอย่างไม่ขัดไม่เขิน

เหอกวนมองจ้องนาง นางก็มองสบตาเขาตรงๆ อย่างไม่หวั่นเกรง สีหน้าจริงจังและจริงใจ เขาจ้องนางได้นานแค่ไหน นางก็จ้องเขาได้นาน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 37 12/9/2561 BE 16:32

แค่นั้น

"ไม่ไป!" เขาผลักนางออกไปอย่างรังเกียจอีกครั้ง แต่ฝูหยวนหยวนไหนเลยจะไล่ไปได้ง่ายดายเช่นนั้น นางเข้าไปกอดเขาไว้แน่นเสียเลย

"ไสหัวไป"

"ไม่ไป!"

"เจ้าเป็นสตรี มากอดบุรุษกลางวันแสกๆ รู้จักอายหรือไม่"

"อาจารย์ของข้าเคยบอก เป็นคนต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่างหน้าตากับเกียรติและศักดิ์ศรีให้ชัดเจน คนที่รักหน้าตาย่อมไม่ได้รับเกียรติและศักดิ์ศรี คนที่มีเกียรติและศักดิ์ศรีย่อมไม่สนใจหน้าตาจอมปลอม ข้าขอร้องท่านโดยไม่สนใจหน้าตาเช่นนี้ก็เพื่อจะช่วยคน จิตใจที่ต้องการจะช่วยคนจึงจะเป็นเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นคน ถ้าข้าเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วย ก็เสียทีที่เกิดเป็นคนแล้ว"

"เจ้า..."

"รู้หรือไม่อะไรคือดื่มโลหิตสาบานเป็นพันธมิตรกัน ก็คือในโลหิตของท่านมีโลหิตของข้า ในโลหิตของข้ามีโลหิตของท่าน เราผูกพันธะโลหิตเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ไม่อาจแยกจากกัน" นางกอดเขาแน่น แม้แต่ขาทั้งสองข้างก็ใช้วิชาพันรัดแล้ว ไม่บรรลุเป้าหมายจะไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด

เหอกวนโมโหจนหน้าเขียวปั้ด ประหนึ่งพญายมที่มาจากนรกเป็นเช่นที่นางกล่าว เพราะความเกี่ยวพันของพันธะโลหิต เขาจึงทำร้ายนางไม่ได้

มือของเขากำแน่นแล้วคลายออก คลายออกแล้วกำแน่น สุดท้าย

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 38 12/9/2561 BE 16:32

ยังคงข่มกลั้นความเดือดดาลเอาไว้ ช่างเถิด แทนที่จะโต้แย้งปัญหานี้กับนางต่อไป ไม่สู้ช่วยนางหาบุรุษสักคนแต่งออกไปโดยเร็ว ไม่แน่บุรุษที่ชื่อเยวี่ยอิ้งเทียนผู้นั้นอาจเป็นคู่หมายที่ดี ขอเพียงนางแต่งงานไปแล้วเขาจึงจะสงบสุขลงได้

"เอาล่ะ จะไปเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนใช่หรือไม่"

เห็นเขายอมรับปาก นางก็มีสีหน้าตื่นเต้นดีใจ "ข้ารู้อยู่แล้วว่าท่านเป็นคนดี ไม่มีทางเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยอย่างแน่นอน"

คนดี? เหอกวนยิ้มเยาะ เขาหาได้ใส่ใจความเป็นความตายของคนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน เพียงคิดจะจับคู่ให้เยวี่ยอิ้งเทียนกับเด็กสาวผู้นี้ก็เท่านั้น

"เราไปกันเถิด" ฝูหยวนหยวนเปลี่ยนอากัปกิริยาเป็นฝ่ายปีนขึ้นมาบนหลังของเขา ขยับตัวให้อยู่ในตำแหน่งที่สบาย

เหอกวนไม่ได้ขยับเขยื้อน หากแต่หันหน้ามาถลึงตาใส่นาง "เจ้าไม่มีขาหรืออย่างไร"

นางแลบลิ้นอย่างขัดเขิน "เอ้อ...วิชาตัวเบา แต่ไรมาข้าก็ฝึกฝนได้ไม่ค่อยดีนัก ยังคงไปกับท่านเร็วกว่า"

วิชาตัวเบาไม่ดี วิชาพื้นฐานของผู้บำเพ็ญเซียนก็คือวิชาตัวเบา หาไม่จะฝึกถึงขั้นขี่เมฆเหาะเหินเดินอากาศได้อย่างไร กระทั่งเหาะขึ้นฟ้านางก็ยังทำได้ไม่ดี

เขาจ้องหน้านางนิ่ง ส่วนนางก็ได้แต่ส่งยิ้มประจบ แขนสองข้างกลับโอบรัดเขาไว้แน่น ไม่มีทีท่าจะปล่อยมือแม้แต่น้อย

"ข้ายังไม่เคยเห็นผู้บำเพ็ญเซียนเช่นเจ้าเลยจริงๆ" เขาพูดอย่าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 39 12/9/2561 BE 16:32

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คิดในใจว่าเหตุใดตนจึงมาผูกพันธะโลหิตกับคนเช่นนี้ได้

"เป็นคนต้องรู้จักใช้ข้อดีของตนมาชดเชยข้อด้อยของตน ข้าแม้จะไม่เชี่ยวชาญวิชาตัวเบา แต่ข้าก็มีความสามารถในการมองคน ท่านร้ายกาจเช่นนี้ ข้าคอยติดตามท่านก็พอแล้ว คิกๆ" นางสีหน้าภาคภูมิใจในตัวเอง พูดราวกับว่าเขาเหาะได้เป็นเรื่องที่นางปลื้มปีติยินดีและภาคภูมิใจอย่างมาก

เหอกวนคร้านจะพูดจาไร้สาระกับนางอีก เวลานี้เขาแทบจะอดใจรอไม่ไหวขายเด็กสาวผู้นี้ให้กับบุรุษไปเร็วหน่อย ขอเพียงผูกบุพเพให้นางสำเร็จ วันหน้าเขากับนางก็ไม่ต้องพบเจอกันอีกแล้ว

เขากำลังจะสะกิดพื้นโผนทะยานขึ้น เหาะไปเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยน นางก็พลันเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน "อา ช้าก่อน"

"มีอะไรหรือ" เขามีสีหน้าสงสัย

"รบกวนท่านช่วยพาข้าแวะไปซื้อขนมดอกกุ้ยสักชิ้น..."

เหอกวนสีหน้าดำคล้ำ ไม่อยากสนใจนาง เหาะตรงไป

ที่มาของชื่อเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนมาจากศิลปะการหลอมกระบี่

พรรคและสำนักต่างๆ ในยุทธภพต่างมีกระบวนท่าและเพลงยุทธ์ลับของตนที่เป็นหนึ่งในยุทธจักร ที่เคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนสามารถยึดครองพื้นที่ส่วนหนึ่งในยุทธภพไว้ได้ นอกจากจะคิดค้นเพลงกระบี่ของตนขึ้นมาโดยเฉพาะแล้วก็ยังมีศิลปะการหลอมกระบี่ประจำตระกูล

จะหลอมกระบี่ที่ดีออกมาสักเล่มหนึ่ง จะต้องมีเคล็ดลับเฉพาะตัว กระบี่ดีหายาก ด้วยเหตุนี้กระบี่ที่เคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนหลอมออกมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 40 12/9/2561 BE 16:32

บางครั้งทองคำพันตำลึงก็ยังแลกไม่ได้

ตอนแรกเหอกวนคิดจะพาฝูหยวนหยวนเหาะเข้าเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนไปเลย ฝูหยวนหยวนกลับไม่คิดจะแอบเข้าเคหาสน์ไปอย่างลับๆ หากแต่ขอเข้าเยี่ยมคำนับอย่างเปิดเผย

เหอกวนแม้จะไม่เข้าใจ แต่ก็สุดแท้แต่นาง

"ข้าน้อยมีนามว่าฟู่จิงจิง เป็นศิษย์สำนักกวนซาน ตั้งใจมาเยี่ยมคำนับท่านประมุขเคหาสน์ของพวกท่านโดยเฉพาะ" ฝูหยวนหยวนประสานมือด้วยสีหน้าแฝงรอยยิ้ม แสดงตนต่อผู้เฝ้าประตูใหญ่ของเคหาสน์

คนเฝ้าประตูเห็นผู้มาเป็นหญิงสาวรูปโฉมงดงามผู้หนึ่ง ท่วงทีกิริยาสง่าผ่าเผยทั้งเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายความเป็นเซียน อีกทั้งชื่อเสียงของสำนักกวนซานก็โด่งดังเป็นที่รู้จักจึงไม่กล้าเมินเฉย

"แม่นางรอสักครู่ ข้าน้อยจะไปรายงานเดี๋ยวนี้"

"รบกวนพี่ชายท่านนี้แล้ว" นางยอบตัวให้อย่างมีมารยาท

รอจนคนเฝ้าประตูหมุนตัวเดินจากไป เหอกวนที่อยู่ด้านข้างก็ถามด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน "ศิษย์สำนักกวนซาน ฟู่จิงจิงหรือ"

ฝูหยวนหยวนเห็นรอบข้างไม่มีใครอยู่จึงกดเสียงลงต่ำ "ใช้ชื่อปลอมท่องยุทธภพ ปลอดภัยกว่า" นางวางท่าทีลึกล้ำยากหยั่งถึง ทำเอาเหอกวนส่งเสียงหัวเราะเยาะออกมาคำหนึ่ง ไม่รู้ว่าเด็กสาวผู้นี้คิดจะทำอะไร เขาตัดสินใจจะยืนดูอยู่ข้างๆ ไม่ทำอะไร

ครู่เดียวพ่อบ้านคนหนึ่งของเคหาสน์ก็ออกมาเชิญนางเข้าไปข้างในพานางไปยังห้องโถงรับแขกที่เรือนด้านหน้า พ่อบ้านเชิญนางนั่งอย่าง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 41 12/9/2561 BE 16:32

นอบน้อม แล้วสั่งคนให้จัดเตรียมอาหารว่างและน้ำชามาให้ แล้วจึงกล่าวกับนาง "แม่นางโปรดรอสักครู่ ส่งคนไปรายงานแล้ว อีกสักครู่ท่านประมุขก็คงมา"

"รบกวนท่านแล้ว" ฝูหยวนหยวนยอบตัวให้พ่อบ้าน พลางยิ้มให้เล็กน้อย นางเป็นหญิงงามคนหนึ่ง อากัปกิริยาชวนมองกว่าคนทั่วไป ท่าทีสง่าผ่าเผยระมัดระวัง กิริยาเจือไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ผู้อื่นไม่อาจไม่เคารพอย่างหนึ่ง พ่อบ้านไม่กล้าหยิ่งยโส ให้ความเกรงอกเกรงใจนางเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากพ่อบ้านไปแล้ว เหอกวนจึงกล่าวกับนาง "ใช้ชื่อปลอมก็ดี เจ้าทำอะไรจะได้ไม่ทำให้ผู้บำเพ็ญเซียนต้องอับอายขายหน้า"

นางทำตาขวางใส่เขาทีหนึ่ง "ข้าไม่มีทางทำเช่นนั้น"

"ก็ไม่แน่"

นางคิดจะโต้แย้งกับเขาอย่างไม่ยินยอม ขณะจะเปิดปากก็ได้ยินเสียงคนมาที่ด้านนอกประตูจึงรีบปิดปาก

ผู้ที่เข้ามาในห้องเป็นสาวใช้ที่รูปร่างหน้าตางดงามดุจบุปผาดุจหยก คนหนึ่งยกน้ำชา อีกคนหนึ่งยกของว่าง

"นี่คือขนมดอกกุ้ย แม่นางเชิญ"

ฝูหยวนหยวนกับเหอกวนสองคนมองไปที่ขนมดอกกุ้ยในจานพร้อมกัน ขนมดอกกุ้ยจานนั้นไม่เพียงทำออกมาอย่างประณีต ยังดูงดงามมาก ท่าทางน่ากินยิ่ง

"ขอบคุณพี่สาวทั้งสอง" ฝูหยวนหยวนยังคงยิ้มน้อยๆ บอกขอบคุณเบาๆ สาวใช้ทั้งสองยอบตัวให้นางแล้วออกจากห้องไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 42 12/9/2561 BE 16:32

รอคนไปแล้ว ฝูหยวนหยวนก็หันมามองเหอกวนทันที ดวงตาคู่นั้นยิ้มจนโค้งเป็นจันทร์เสี้ยว ส่องประกายแวววาว เผยท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่องออกมาอย่างชัดเจน ไหนเลยยังจะมีท่าทางสำรวมสง่าผ่าเผยเช่นเมื่อครู่ก่อน

ก่อนหน้านี้นางอยากกินขนมดอกกุ้ย เขาไม่ยอมพานางไปซื้อ ปรากฏว่ามาถึงเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยน ผู้อื่นกลับยกขนมดอกกุ้ยที่รสชาติดีกว่าประณีตกว่ามาให้จานหนึ่ง *เชอะ ดวงดีเหลือเชื่อ* เหอกวนเบนหน้าหนี ใครใช้ให้รอยยิ้มของนางเสียดแทงนัยน์ตาเกินไป เขาไม่อยากจะมอง

ฝูหยวนหยวนหยิบขนมดอกกุ้ยขึ้นมาด้วยความดีใจ กัดเข้าปากคำเล็กๆ ลิ้มรสพลางกล่าวชม

"เข้าปากก็หอมฟุ้ง ไม่หวานไม่เลี่ยน เนื้อแน่นละเอียด เปรียบกับที่ขายอยู่ในตลาดแล้วยังรสชาติดีกว่า!" นางกินด้วยสีหน้าพึงพอใจ ท่าทางได้ในสิ่งที่ตนต้องการแล้วยังจะพูดอวดดี

เหอกวนหางตากระตุกไหว แค่นเสียงเย็นชาออกมาคำหนึ่ง แล้วโผร่างไปที่ช่องหน้าต่างนั่งอยู่ที่นั่น คร้านจะใส่ใจนาง

เยวี่ยอิ้งเทียนได้รับรายงานจากลูกน้อง เขาเดินยกชายเสื้อคลุมเข้ามาในห้อง บุคลิกคล่องแคล่วสง่างาม ทุกอากัปกิริยาล้วนเผยให้เห็นท่วงทำนองสุขุมคัมภีรภาพของผู้เป็นผู้นำ

"พี่ใหญ่เยวี่ย" ฝูหยวนหยวนลุกขึ้นมา ประสานมือทำความเคารพเขา เอ่ยทักทายด้วยความกระตือรือร้น

เยวี่ยอิ้งเทียนพอเห็นนาง ดวงตาคมกริบเยียบเย็นคู่นั้นก็มีรอยยิ้มอบอุ่นผุดขึ้น ใบหน้าที่แข็งกร้าวมีความอ่อนโยนเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 43 12/9/2561 BE 16:32

สามเดือนก่อน ในงานประลองยุทธ์เพื่อศึกษาและแลกเปลี่ยนความรู้ เขากับฝูหยวนหยวนได้รู้จักกันที่นอกสนาม ตอนนั้นเขารู้สึกว่าแม่นางผู้นี้เป็นคนเปิดเผยน่าเอ็นดู ทำให้คนพบแล้วไม่ลืม เขาเคยบอกกับนาง หากนางมีเวลาว่างเชิญมาเป็นแขกที่เคหาสน์เขาอวี้เจี้ยน เขาจะต้อนรับเต็มที่ คิดไม่ถึงว่านางจะมาจริงๆ เขาย่อมยินดีต้อนรับ

"แม่นางฟู่"

"น้องสาวมารบกวนโดยไม่ได้แจ้งให้ทราบก่อน คงไม่สร้างความยุ่งยากให้พี่ใหญ่เยวี่ยกระมัง"

"พูดอะไรเช่นนั้น น้องสาวให้เกียรติมาเยือนเคหาสน์ของเรา นับเป็นเกียรติของพี่ใหญ่"

"เช่นนั้นก็ดี"

เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของนาง เยวี่ยอิ้งเทียนก็ยิ้มอ่อนโยนมากขึ้น เอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "นั่ง"

ฝูหยวนหยวนก็ไม่มัวเกรงอกเกรงใจ นั่งลงมาแล้วรินน้ำชา เลื่อนไปตรงหน้าให้เขาอย่างมีไมตรีจิต

"พี่ใหญ่เยวี่ยดื่มน้ำชา"

ทั้งที่เป็นน้ำชาที่เขาให้คนยกมาให้ นางกลับยืมดอกไม้ถวายพระ* ผลักถ้วยชามาให้เขาดื่ม อุปนิสัยที่ไม่ขัดเขินขวยอายทำให้เยวี่ยอิ้งเทียนคลี่ยิ้มออกมา และยกถ้วยขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

หลังวางถ้วยชาลง เขาเห็นนางกินขนมดอกกุ้ยหมดแล้วจึงสั่งคนรับใช้ "ใครอยู่ข้างนอก ยกขนมดอกกุ้ยเข้ามาอีกสามจาน"

* ยืมดอกไม้ถวายพระ เป็นคำอุปมา หมายถึงเอาสิ่งของของผู้อื่นมาแสดงน้ำใจหรือมอบเป็นของขวัญให้อีกคนหนึ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 44 12/9/2561 BE 16:32

ฝูหยวนหยวนรีบบอก "ไม่ต้อง เมื่อครู่กินไปสองชิ้นแล้ว กินอีกก็อิ่มแล้ว อาหารมื้อเย็นจะกินไม่ลง"

"ยากนักที่เจ้าจะมาเที่ยวหา ไม่สู้พักอยู่ที่เคหาสน์สักหลายวันเป็นอย่างไร"

"เอ๋? ได้หรือ"

"ได้แน่นอน มาบ้านข้าไม่ต้องถือเป็นคนนอก ในเมื่อเรียกข้าว่าพี่ใหญ่ ข้าพี่ใหญ่ผู้นี้จะไม่ต้อนรับน้องสาวให้ดีได้อย่างไรกัน"

"ถ้ารู้แต่แรกว่าพี่ใหญ่เยวี่ยเป็นคนใจกว้าง ก็จะขอบอกอย่างไม่ปิดบัง ข้ามาครั้งนี้ก็คิดจะมาอาศัยดื่มอาศัยกินที่นี่"

เยวี่ยอิ้งเทียนได้ยินแล้วหัวเราะฮ่าๆ น้ำเสียงเป็นกันเองมากขึ้น "ได้ เจ้าอยากกินอะไรก็บอกมาได้เลย พี่ใหญ่จะสนองความต้องการของเจ้าจนพอใจ"

"คิกๆ ขอบคุณพี่ใหญ่"

เหอกวนเลิกคิ้ว เด็กสาวผู้นี้ช่างเฉลียวฉลาดมีปฏิภาณเฉียบแหลม ตีงูงูเลื้อยขึ้นตามท่อนไม้* สามารถเข้าพักอยู่ที่นี่ได้โดยสะดวกราบรื่นเช่นนี้ ทั้งตอนพูดจาก็ไม่ได้อ้อมค้อม

เขามองประเมินเยวี่ยอิ้งเทียนบุรุษผู้นี้อย่างละเอียด รูปร่างหน้าตาดี อายุยังน้อยก็เป็นผู้นำเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยนทั้งหมดแล้ว มีชื่อเสียงมีฐานะในยุทธภพ ถือเป็นคู่หมายที่ดี หากยืนเคียงข้างกับฝูหยวนหยวน บุรุษเก่งกล้าสตรีรูปงาม นับเป็นคู่ที่เหมาะสมกันยิ่ง

---

* ตีงูงูเลื้อยขึ้นตามท่อนไม้ หมายถึงรู้จักปรับตัวไปตามสถานการณ์ ช่วงชิงผลประโยชน์ที่มากขึ้นให้กับตัวเอง มีที่มาจากงูชำนาญการเลื้อยพันของแข็ง เวลาตีงูถ้าใช้ท่อนไม้แข็งงูอาจเลื้อยพันขึ้นมาตามไม้และพ่นพิษใส่คนตีได้ จึงต้องใช้ไม้ไผ่ตีงู

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 45 12/9/2561 BE 16:32

เยวี่ยอิ้งเทียนไม่เพียงอยู่พูดคุยเล่น ถามสารทุกข์สุกดิบกับฝูหยวนหยวน ยังพานางไปเดินเที่ยวเล่น ทำความรู้จักคุ้นเคยกับลักษณะภูมิประเทศของเคหาสน์

เหอกวนยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าด้ายแดงของคนทั้งสองมีโอกาสมากที่จะเชื่อมต่อกันได้สำเร็จ เขาเม้มปากยิ้ม กลายร่างเป็นผีเสื้อ ให้คนงามคู่นี้ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน เขาจะถือโอกาสนี้ไปตระเวนดูเคหาสน์เขาอวี้เจี้ยน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 46 12/9/2561 BE 16:32